

kunstneriske Værdi, som ligger i, at de 3 Kunstarter er samlede paa samme Sted, saaledes at de kan støtte og supplere hinanden, og man peger paa, at Samvirkningen mellem Skuespil, Opera og Ballet vil gaa tabt, hvis Ministerens Plan gennemføres. Det vil den ganske vist, men er der saa stor en Ulykke deri? Jeg mener nej, idet jeg dog gør opmærksom paa, at jeg i denne ganske upolitiske Sag taler ikke paa mit Partis, men paa mine egne Vegne. Vi har, saa længe jeg kan huske tilbage, haft een Operasanger, Peter Schram, som var uforlignelig baade i Operaen og i Skuespil, men ellers har de talrige Operister, jeg har set optræde i Skuespillet, ikke været nogen Vinding for det, og de Skuespillere, der har optraadt i Operaen, har heller ikke været uerstattelige. Og naar der henvises til, at Danmarks berømteste Skuespillerinde, Fru Heiberg, kom fra Balletten, mon det da ikke er sandsynligt, at en Fremtidens Fru Heiberg vil finde Vej til Kongens Nytorv, selv om hun har gaaet paa Danse-skole i Amaliegade? Det er kun ganske forsvindende faa Skuespil, der absolut kræver Opera og Ballet. Der behøves ingen Operist til at synge Midsommervisen i „Der var engang —“. Vi kan nøjes med mindre end vor hæderkronede Ballet til Menuetten i „Elverhøj“, og de to ubehagelige Børn, der danser Solo i sidste Akt, kunde vel laanes. Med et lille Kor og et lille „corps de ballet“ klarer alle andre Steder i Verden Skuespillet sig fortrinligt uden Opera og Ballet, og jeg kan ikke se, hvorfor vi her i Landet ikke ogsaa kunde gøre det.

Under de nuværende Forhold paa det kongelige Teater filtres Udgifter og Indtægter for Skuespil, Opera og Ballet ind mellem hinanden, saa det er umuligt at afgøre, om det er Skuespillet eller Operaen og Balletten, der foraarsager det store Underskud. Jeg tror dog ikke, jeg tager fejl, naar jeg formoder, at det er Operaen og Balletten, og det mener ogsaa den højtærede Minister. Den højtærede Minister stiller sig ikke ganske fremmed overfor Tanken om at lade Opera og Ballet gaa over til privat Drift, medens Skuespillet opretholdes som Statsdrift. Tanken er mig ikke tillokkende; jeg ønsker, at Staten skal være saa rundhaandet som muligt over for enhver Form af Kunst. Men skulde det vise sig, at vi ikke kan udrede de Beløb, der vil gaa med til alle tre Kunstarter, er der for mig ikke Skygge af Tvivl om, hvilken Kunststart vi har mest Forpligtelse overfor.

En Nationalscene faar dog først og fremmest Statstilskud, for at Nationens

Digtning kan opføres der. Vor dramatiske Litteratur er i Forhold til Landets Størrelse forbavsende rig. Men de levedygtige danske Operaer kan let tælles: Hartmanns „Liden Kirsten“, Heysses „Drot og Marsk“; tager vi Carl Nielsens „Mascarade“ med, da er Rækken sluttet. Og vel har vi en Mængde nationale Balletter, men uden at ville forklejne Bournonville, af hvis kunstneriske Storhed jeg for øvrigt savner Forstaaelse, turde det maaske siges selv i en By, der som Købnhavn er befængt med Ballethysteri og Danseepidemi, at Balletten ikke er uløseligt knyttet til det kongelig Teater. De danske Balletkompositioner, der fulgte efter Bournonville, har været det rene Juks, og den Sum af mimisk-plastisk Talent, hvormed Bournonville nu føres frem, er i overordentlig stærk Tilbagegang. Vi havde en Gang en Danser, der hed Valdemar Price, han var en stor Kunstner, han var, for at citere den højtærede Finansminister, „Danmarks første lyriske Elsker, skønt han var stum“. Men Valdemar Price fik ingen Efterfølger, og med Fru Ellen Price de Plane forsvandt den sjælfule Kunst fra den danske Ballet. Valdemar Price naaede aldrig saa højt op paa Rangstigen, at han blev Solodanser, og med Fru Price de Planes koreografiske Dygtighed var det vist ogsaa saa som saa. De Herrer og Damer, der nu danser paa det kong lige Teater, er sikkert i Besiddelse af langt større teknisk Fuldkommenhed. Hvad er det da, de mangler? Oh, en Bagatel: Poesi! Jeg tror ikke paa, at Poesien nogen Sinde vil vende tilbage til den danske Ballet. Det, man nu fordrer af Balletten, er Fokin og Fokina og den Slags, og jeg kan ikke begribe, at disse gymnastiske Færdigheder ikke lige saa godt kan udføres paa Scenen i Amaliegade eller andetsteds.

Naar der i en Aarrække er blevet klaget over, at der ikke kunde tales i det kongelige Teater, hvorfor man krævede en Talscene, medens Rummet syntes fortræffeligt egnet til Opera og Ballet, er det forstaaeligt, at et teaterinteresseret Publikum i første Øjeblik stejlede over Ministerens Plan, der foreslaar, at Skuespillet skal blive paa den gamle Scene, og at Opera og Ballet skal flyttes over til et nyt Teater. Jeg tror imidlertid, at Forbavnelsen er ved at sætte sig noget, og den er heller ikke saa berettiget, som man straks skulde tro. Det er rigtigt, at det kongelige Teater er uheldigt for de Skuespillere, der ikke har deres Organ fuldt ud i Orden, og ypperlige Kunstnerinder som Fru Eckardt, Fru Hennings, Fru Bloch har lidt haardt under det, fordi de